

## עשר ספרות

### מאת- אורית וינגרטן רכזת מרכז חברתי "שעות טובות" של האגף לבריאות הנפש "עזר מציון"

אני מנתקת את הטלפון ולוקחת נשימה עמוקה. ממש לוקחת אותה בכוח, כי אני מרגישה שכבר אין מקום בפנים לשום דבר. יש ימים בחודש האחרון, שאני מכריחה את הנשימה הזאת להיכנס אפילו עשרות פעמים ביום.

מאז ומתמיד אהבתי את הזמן בו הייתי יושבת, מתבוננת להן בלבן של העיניים ומקשיבה. הרי לשם כך הגעתי לתפקיד, בשביל להיות פה, איתן. אבל מאז שנכנס הסגר לחיינו... סגר, איזו מילה תמימה לתיאור מציאות הזויה.

אני חושבת על רקפת, יושבת לבדה בין ארבעת קירות דירתה. על חגית שנמצאת 24\7 עם הורים שלא מצליחים להבין את ההתמודדות שלה או על מעיין שדווקא נמצאת כה רחוק מהורים מבוגרים החוששים לארח אותה. אבל אני פה, במרחק של עשר לחיצות במכשיר הטלפון. הן לוחצות ואני עונה. הן מספרות ואני מקשיבה, הן שותקות ואני שותקת יחד איתן כי לפעמים המילים הנאמרות כבר לא מצליחות להביע. המסך שוב מהבהב. "יפית". אני משחזרת לי במהירות את השיחות הקודמות ששוחחנו השבוע. את חג הפסח אמורה הייתה לחגוג אצל אחותה הגדולה. כמה חיכתה ליום הזה. תכננה מה תקנה לאחיינים, איזה סיפור תספר להם וכיצד יתגלגלו מצחוק על מיטות חדר הילדים. כמה דמעות הזילה כאשר התקבלה ההחלטה כי את החג תעביר השנה בהוסטל. הזילה דמעות וחייגה- עשר ספרות.

"את מבינה כמה חיכיתי לזה? את יודעת כמה קשה לי?"

ואני? אני מחניקה את אותו גוש בגרון שרוצה להצטרף לבכי ולזעוק שאני מבינה! שאני יודעת! ושתאמין או לא, הסגר הגיע גם אלי. גם אותי תלשו מתוך חלום ורוד אל מציאות קודרת ומפחידה. גם לי היו תוכניות שהתבטלו ורגעים שהתמוססו. אבל אני מחניקה את אותו הגוש, לא נותנת לדמעות לחמוק החוצה, למרות שלא ניתן לראות אותן מבעד למכשיר הסלולרי. כרגע אין להן מקום. כרגע אני מפנה אותו רק לה. ולרגע אחד אני אפילו מקנאה, מקנאה ביכולת לחייג עשר ספרות, לשמוע "מה קורה?" שקט ובטוח ופשוט לפרוק.

אני לוחצת על העיגול הירוק, אוספת שוב את כל הכוחות ומתעניינת: "הי יפית, מה קורה?" הקול מעבר לקו נשמע מאושש, בזהירות מסוימת הייתי אומרת, אפילו שמח.

"חשבת על מה שאמרת לי אתמול בטלפון" הגלגלים בראש מתחילים לעבוד בקצב מהיר, 'מה אמרתי לה? על מה?'.

"את צודקת" ... טוב, זו כבר התחלה טובה'.

"עדיף עכשיו שקצת יהיה לנו קשה ואני אתגעגע, כדי ששנה הבאה בעז"ה נוכל לחגוג ביחד. עכשיו אני נזכרת, הרי זה המשפט שניסיתי לשכנע בו את עצמי ללא הצלחה רבה.

"וגם דיברתי עם מנחם ושמוליק התאומים וחשבנו איפה הם יכולים להחביא את האפיקומן, הם כאלו מתוקים".

היא ממשיכה לתאר לי, כיצד כל אחד ניגש לטלפון, לא רוצה להפסיד את השיחה עם הדודה האהובה. הם סיפרו לה על הבגדים שילבשו והעניקו לה טעימה משירי הסדר.

ואני? אני הרגשתי איך לאט-לאט אותו גוש מחנק בגרון מתמוסס לו לאלפי דמעות זעירות שזולגות בדממה על הלחיים. דמעות של שמחה. איך זכיתי להיות זו שבמסגרת שיחת טלפון אחת בתוך עוד יום עבודה הצליחה להגיד בדיוק את המשפט שעשה את כל ההבדל. אנו מסיימות את השיחה באיחולי חג-שמח. אני מנתקת את השיחה, לוקחת נשימה עמוקה, ונותנת להרגשה למלא את הכל בפנים. המסך מהבהב בשנית "רקפת". שניה לפני שאני עונה אני שבה לדמיין אותה בין ארבעת הקירות, נוטלת את המכשיר, מחייגת עשר ספרות וממתינה. ממתינה לי.

[ziviterez@ami.org.il](mailto:ziviterez@ami.org.il)